

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 625/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kubik, advokát, s. r. o., Poľná cesta 966/9, Dunajská Streda, v mene ktorej koná konateľ JUDr. Peter Kubik, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cbm 61/2004 z 20. novembra 2007 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cbm 61/2004 z 25. februára 2008, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 9/2016 zo 4. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2017 doručená (na poštovú prepravu podaná 15. novembra 2017, pozn.) sťažnosť [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cbm 61/2004 z 20. novembra 2007 v spojení s opravným uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cbm 61/2004 z 25. februára 2008 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 9/2016 zo 4. júla 2017 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že bol podielnikom Reštitučného otvoreného podielového fondu (ďalej len „podielový fond“), ktorý vznikol premenou z Reštitučného investičného fondu, a. s., na základe rozhodnutia Úradu pre finančný trh (ďalej len „úrad“) zo 17. decembra 2002. Jeho správcom bol ustanovený J & [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „správca“), a funkciu depozitára správcu vykonávala [REDACTED] pobočka zahraničnej banky v Slovenskej republike (ďalej len „depozitár“). Sťažovateľ bol pôvodne vlastníkom 1,89 % podielových listov daného fondu.

3. Dňa 18. februára 2003 predal správca z majetku podielového fondu 179 889 kusov akcií (ďalej len „akcie“) emitenta [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“), do majetku [REDACTED], Bratislava, a podielových fondov [REDACTED] [REDACTED] (spolu ďalej len „nadobúdatelia“) za kúpnu cenu 1 700 Sk za akciu. Nadobúdatelia boli v uvedenej dobe ovládaní skupinou Istrokapitál, ktorá bola súčasťou konzorcia ovládajúceho podielového fondu. Uvedený predaj sa uskutočnil priamo bez toho, aby správca vyhlásil verejnú súťaž o najlepšiu ponuku na kúpu akcií či priamo oslovil spoločnosť [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“). Táto spoločnosť pritom bola podľa sťažovateľa už vo februári 2003 pripravená zaplatiť sumu 3 221 Sk za akciu. Nadobúdatelia uvedených akcií 19. septembra 2003 po ich kúpe previedli úplatne akcie na spoločnosť [REDACTED], ktorá ich

22. septembra 2003 predala materskej spoločnosti [REDACTED] – už zmienenej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] za cenu 3 250 Sk za akciu s opčnou prémieou vo výške 100 Sk za akciu.

4. Predmetná sťažnosť smeruje proti označeným rozhodnutiam všeobecných súdov, ktoré zamietli žalobu sťažovateľa o zaplatenie sumy 437 068,18 € (t. j. 13 167 116 Sk) s príslušenstvom voči [REDACTED] (ďalej len „predseda predstavenstva správcu“), ako žalovanému v 2. rade a depozitárovi, resp. voči [REDACTED] (ďalej len „právna nástupkyňa depozitára“), ako žalovanej v 3. rade z titulu náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku porušenia ich povinností vyplývajúcich zo zákona č. 385/1999 Z. z. o kolektívnom investovaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o kolektívnom investovaní“). V dôsledku konania uvedených osôb totiž podľa sťažovateľa neboli akcie predané za najvýhodnejšiu cenu, pretože už vo februári 2003, teda v dobe predaja akcií, ich bolo možné predat' [REDACTED] za spomínanú cenu. Uplatnená výška škody vychádza z rozdielu medzi predpokladanou kúpnu cenou zo strany [REDACTED] a cenou, za ktorú podielový fond predmetné akcie predal. Ide pritom o jej pomernú časť pripadajúcu na podiel sťažovateľa na portfóliu podielového fondu. Porušenie povinností žalovaných, pôvodne i vrátane správcu ako žalovaného v 1. rade, malo byť podľa sťažovateľa preukázané i právoplatnými rozhodnutiami úradu. V prípade správcu išlo o rozhodnutie č. GRUFT-113/2004/SANE z 24. februára 2004 a vo vzťahu k depozitárovi o rozhodnutie č. GRUFT-126/2004/SANE z 23. novembra 2004 (ďalej len „právoplatné rozhodnutia úradu o spáchaní iného správneho deliktu“).

5. Rozsudkom krajského súdu bola žaloba sťažovateľa voči správcovi, predsedovi predstavenstva správcu, ako aj voči depozitárovi zamietnutá, pretože vo vzťahu k žiadnemu zo žalovaných nedospel k záveru o porušení právnej povinnosti podľa zákona o kolektívnom investovaní. Taktiež podľa neho došlo vo februári 2003 k predaju akcií za najvýhodnejšiu cenu, takže bola vylúčená i možnosť vzniku škody.

6. Na základe riadne a včas podaného odvolania (riadneho opravného prostriedku sťažovateľa) bolo naposledy rozsudkom najvyššieho súdu rozhodnuté tak, že konanie proti

správcovi (žalovanému v 1. rade, pozn.) bolo pre jeho zánik bez právneho nástupcu zastavené, avšak rozsudok okresného súdu v ostatnej časti bol ako vecne správny potvrdený. Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu nadobudli právoplatnosť 30. septembra 2017.

7. Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil okrem iného takto:

«... *A. Najvyšší súd... vyslovil, že nie je daná príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti správcu a [REDAKOVANÉ] konštatovaného rozhodnutiami ÚFT a vznikom škody. Týmto záverom iba čiastočne rešpektoval právny názor vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 627/2015 zo dňa 02.02.2016. Opätovne sa odchýlil od záverov v čl. I bod 4 tejto sťažnosti uvedených právoplatných správnych rozhodnutí ÚFT.*

V zmysle judikatúry Ústavného súdu... (I. ÚS 269/2011), zužujúci výklad § 193 Civilného sporového poriadku (predtým § 135 Občianskeho súdneho poriadku), aký v konkrétnom prípade aplikoval odvolací súd, je v rozpore s princípom právnej istoty. Ústavný súd uvádza, že ak napríklad pojmovým znakom skutkovej podstaty určitého trestného činu je aj výška spôsobenej škody, všeobecné civilné súdy, rozhodujúc o nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom, nemôžu sa cítiť neviazaní uvedeným pojmovým znakom trestného činu. Tento záver je primerane aplikovateľný aj v tomto prípade...

V rozhodnutiach ÚFT, ktorými bola uložená pokuta správcovi a [REDAKOVANÉ] za porušenie jeho zákonných povinností, je jednoznačne konštatované, že správca a [REDAKOVANÉ] nekonali ani s odbornou starostlivosťou a ani v súlade so záujmami podielnikov ROPF. Nekonanie v záujme podielnikov je pojmovým znakom iného správneho deliktu spáchaného správcom a [REDAKOVANÉ] s poukazom na ZKI. Jediným subjektom, do záujmov ktorého mohlo byť a aj bolo porušením povinností správcu a [REDAKOVANÉ] zasiahnuté, boli teda podielníci ROPF, akým bol aj sťažovateľ. Pritom tento záujem bol jedine majetkový. Záujmom podielnikov ROPF bolo maximalizovať výnosy fondu čo najvýhodnejším predajom cenných papierov nachádzajúcich sa vo fonde.

Z uvedeného vyplýva, že príčinná súvislosť medzi porušením povinností správcu a [REDAKOVANÉ] na strane jednej a zásahom do záujmov sťažovateľa (ktorý zásah má podobu majetkovej ujmy, teda škody aj v zmysle nálezu Ústavného súdu... č. k. III. ÚS 627/2015

zo dňa 02.02.2016) na strane druhej vyplýva z podstaty iného správneho deliktu spáchaného správcou a [REDACTED]

V konkrétnom prípade Najvyšší súd... len formálne, naoko rešpektoval názor ústavného súdu vyslovený v náleze zo dňa 02.02.2016, relevantným spôsobom však v tomto smere nekonal. Konanie Najvyššieho súdu... je tak v rozpore so základným princípom právneho štátu a to princípom právnej istoty a zasahuje do práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu...

B... Postupom, keď najvyšší súd sám rozhodol, a nezrušil tiež nedostatočne odôvodnené rozhodnutie Krajského súdu... vydané v prvom stupni, podľa názoru sťažovateľa mu bola odopretá ústavou a zákonmi garantovaná dvojinštančnosť rozhodovania súdom. Sťažovateľ nemal proti rozhodnutiu všeobecného súdu prvej inštancie (Krajský súd...) reálny, riadny opravný prostriedok a takýto nemá ani voči rozhodnutiu odvolacieho súdu. Rozhodnutie Krajského súdu... zo dňa 20.11.2007 obsahovalo iba generické právne vety (žiadne zrozumiteľné dôvody) a bolo len „dotvorené“ najvyšším súdom ako súdom odvolacím, ale naďalej ostalo rozhodnutím nespĺňajúcim zákonné predpoklady. Postupom zvoleným najvyšším súdom došlo k porušeniu základného ústavného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces...

C. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu má pritom v podstate rovnaké vady, ktoré už raz kritizoval Ústavný súd... v náleze zo dňa 02.02.2016...

Medzi najzávažnejšie pochybenia súdu v tomto ohľadne patrí odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k dvom otázkam - vzniku škody (C.1) a zodpovednosti [REDACTED], predsedu predstavenstva správcu (C.2)...

C.1... záver ohľadne škody je hrubo rozporný so zistením ÚFT ako je uvedený v rozhodnutiach číslo GRUFT-113/2004/SANE a číslo GRUFT-126/2004/SANE, ako aj s výsledkami vykonaného dokazovania pred súdom. Z dokazovania vyplynulo, že vo februári 2003 bola [REDACTED] schopná a ochotná zaplatiť za Akcie 13,8 milióna €, čo je 77,- €/akcia (t.j. 3.300,- Sk/akcia, resp. 3.221,- Sk/akcia v závislosti na výmennom kurze €/Sk), pretože dňa 06.06.2002, resp. 10.06.2002, schválilo predstavenstvo a dozorná rada [REDACTED] tento cenový limit osobitne pre prípad, pokiaľ budú Akcie ponúknuté na predaj v rámci tohto cenového limitu. Tento cenový limit zodpovedal cene, ktorá bola dosiahnutá v rámci privatizácie [REDACTED] za balík akcií 87%, ktorý kúpila [REDACTED] od

štátu. Táto cena bola v danom čase všeobecne známa a preto bolo možné, ako aj logické, za túto (rovnakú) cenu Akcie ponúkať na predaj...

... [REDAKOVANÉ] bola oslovená právnym predchodcom ROPF (t.j. Reštitučným investičným fondom, a.s.). Avšak jeho zástupcovia ponúkali na rokovaní s [REDAKOVANÉ] dňa 12.7.2002 (cca pol roka pred rozhodným dňom) Akcie za cenu, ktorá presahovala privatizačnú cenu a cenový limit stanovený [REDAKOVANÉ] 77,- €/akcia, a preto [REDAKOVANÉ] o predmetné akcie za cenu nad tento limit neprejavila záujem...

Každopádne bolo v konaní preukázané, že osoby rokujúce za [REDAKOVANÉ] boli viazané rozhodnutím orgánov [REDAKOVANÉ] z 06.06.2002, resp. 10.06.2002, a cenovým limitom 77,- €/akcia, takže je vylúčené, aby [REDAKOVANÉ] Akcie nekúpila, pokiaľ by jej boli ponúknuté v rámci tohto limitu. Všetky osoby zastupujúce [REDAKOVANÉ] potvrdili, že ponúkaná cena na rokovaní dňa 12.07.2002 bola nad limitom 77,- €/akcia (a úplne všetky vypočítvané osoby potvrdili, že ponúkaná cena bola veľmi výrazne nad limitom 1.700,- Sk/akcia)...

V rámci dokazovania teda nebolo zistené, že [REDAKOVANÉ] nemala záujem kúpiť Akcie. Bolo zistené to, že 12.07.2002 [REDAKOVANÉ] nemala záujem kúpiť Akcie za cenu vyššiu než 77,- €/akcia...

V súdnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že keby v rozhodnom čase (február 2003) správca predával Akcie transparentne napr. v rámci verejnej súťaže, alebo aspoň priamo oslovil majoritného akcionára [REDAKOVANÉ], bola by [REDAKOVANÉ] schopná a ochotná zaplatiť za Akcie cenu 77,- €/akcia (t.j. 3.221,- Sk/akcia), t.j. celkom 13,8 mil. €, čo by pre ROPF znamenalo vynos vyšší o sumu 278.827.950,- Sk.

Záverov odvolacieho súdu sú tak v rozpore s prevedeným dokazovaním a elementárnou logickou úvahou.

C.2 ... ÚFT sa porušením povinnosti [REDAKOVANÉ] nemohol zaoberať, pretože to nebolo v jeho kompetencii. Avšak v rozhodnutí č. GRUFT -113-2004/SANE vytkol správcovi dve porušenia zákona...

Výrokové rozhodnutie a), ktoré dopadá na správcu, tiež musí dopadať na [REDAKOVANÉ] ako predsedu predstavenstva správcu, pretože správca konal/predal Akcie prostredníctvom [REDAKOVANÉ]...

Pri výkone svojej pôsobnosti sa [REDAKOVANÉ] v žiadnom prípade nemal právo spoliehať na to, čo mu o záujme [REDAKOVANÉ] o Akcie v lete 2002 povedali iné osoby v tom

čase (ne)zastupujúce už neexistujúci subjekt (p. ██████ ktoré nenesú žiadnu právnu zodpovednosť. ██████ bol povinný postupovať s náležitou starostlivosťou tak, ako to káže aj § 194 Obchodného zákonníka, a záujem ██████ (aktuálne, t.j. vo februári 2003) sám preverovať. S osobitným ohľadom na to, že ani p. ██████ nevypovedal o absolútnom nezáujme ██████ o Akcie v lete 2002, len uviedol, že ██████ nemala v lete 2002 o tieto akcie záujem v limitnej cene 2.700,- Sk/akcia až 3.400,- Sk/akcia...

Navyše, aj prípadný nezáujem ██████ by neznamenal nezáujem iných osôb, keby boli Akcie verejne ponúknuté. Nevykonanie verejnej ponuky na predaj Akcií nemôže ospravedlniť vôbec nič...

Záveru odvolacieho súdu sú tak znovu v rozpore s prevedeným dokazovaním a elementárnou logickou úvahou.

C.3 ... V rozsahu posúdenia otázok uvedených v písm. C.1 a C.2 tohto článku sťažovateľ je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu síce naoko rozsiahle, ale z neho nie je možné vyčítať skutočné dôvody rozhodnutia súdu, navyše závery tam obsiahnuté odporujú elementárnej logike a vykonanému dokazovaniu... Preto napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu (arbitrárnosť rozhodnutia krajského súdu už bolo konštatované v skoršom náleze ústavného súdu) je potrebné považovať za arbitrárne, ktoré je v rozpore s ústavou garantovaným právom na súdnu ochranu a na spravodlivý proces. V súvislosti so vznikom škody žiada sa pritom dodať, že ústavný súd v náleze č. k. III. ÚS 627/2015 vyslovil porušenie práva sťažovateľa na ochranu vlastníctva, čo podľa výkladu sťažovateľa znamená, že aj ústavný súd videl existenciu majetkovej ujmy sťažovateľa v konkrétnom prípade...»

8. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 3 Cbm 61/2004 zo dňa 20.11.2007 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 9/2016 zo dňa 04.07.2017 základné práva a slobody sťažovateľa zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé konanie zakotvené v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené.

Ústavný súd SR rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 9/2016 zo dňa 04.07.2017 a rozsudok Krajského súdu Bratislava č. k. 3 Cbm 61/2004 zo dňa 20.11.2007 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Bratislava na ďalšie konanie.

... Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby Ústavný súd SR... priznal sťažovateľovi náhradu trov tohto konania voči porušovateľom... do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

9. Ako to z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, sťažovateľ namieta porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru rozsudkom krajského súdu, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu tým, že:

a) najvyšší súd potom, ako v preskúmvanej veci boli jeho predchádzajúce rozhodnutia nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 627/2015 z 2. februára 2016 v spojení s opravným uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 627/2015 zo 14. februára 2017 zrušené, nerešpektujúc závery toho nálezu pri rozhodovaní opäť nevzal do úvahy právoplatné rozhodnutia úradu o spáchaní iného správneho deliktu správcom a depozitárom v súvislosti s predajom akcií nadobúdateľom, ktoré v zmysle ustanovenia § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (do 31. mája 2016 zmysle ustanovenia § 135 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, pozn.) pre konajúce súdy záväzným spôsobom riešia predbežnú otázku zodpovednosti za protiprávne konanie;

b) najvyšší súd napriek tomu, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, tento nezrušil a vec mu nevrátil na ďalšie konanie, a keďže sa tak sťažovateľ prvýkrát až z rozsudku najvyššieho súdu dozvedel, ako boli jeho argumenty a ním predložené dôkazy posúdené, sťažovateľovi bolo odopreté právo na to, aby jeho vec bola posúdená a rozhodnutá v dvojinštančnom súdnom konaní;

c) závery sú v rozpore s vykonaným dokazovaním, pokiaľ

- najvyšší súd bez ďalšieho ustálil, že [REDAKOVANÉ] ani žiaden iný subjekt okrem nadobúdateľov v rozhodujúcom čase (18. februára 2003) neprejavil a nemal záujem o kúpu

akcií emitenta ■■■■■ práve naopak, podľa názoru sťažovateľa ak by správca, predseda predstavenstva správcu a depozitár postupovali v plnom súlade so zákonom o kolektívnom investovaní, a nie v poslednom rade transparentne, bola by v rozhodujúcom čase prinajmenšom ■■■■■ schopná a ochotná zaplatiť za akcie cenu 77 € (t. j. 3 221 Sk) za akciu, čo by pre podielový fond oproti ich predaju nadobúdateľom za cenu 1 700 Sk za akciu predstavoval výnos vyšší o 278 827 950 Sk (napokon ■■■■■ akcie ■■■■■ kúpila 22. septembra 2003 za cenu 3 250 Sk za akciu s opčnou prémieou vo výške 100 Sk za akciu, pozn.),

- najvyšší súd napriek právoplatnému rozhodnutiu úradu č. GRUFT-113/2004/SANE z 24. februára 2004 o spáchaní iného správneho deliktu správcom v súvislosti s predajom akcií nadobúdateľom ustálil, že neboli zistené nijaké porušenia povinností predsedom predstavenstva správcu v zmysle zákona o kolektívnom investovaní účinného v čase predaja akcií a ani v zmysle zákona č. 594/2003 Z. z. o kolektívnom investovaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. januára 2004,

dôsledkom čoho závery rozsudku najvyššieho sudu, ako aj rozsudku krajského súdu odporujú elementárnej logike, nespĺňajú požiadavku riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia, a teda sú arbitrárne.

III.

10. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

14. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

15. Inými slovami, z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (podobne aj II. ÚS 521/2015, II. ÚS 855/2015, IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných

a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

K rozsudku krajského súdu

16. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ napokon pred podaním sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využil, pričom o tomto jeho odvolaní bolo rozhodnuté rozsudkom najvyššieho súdu.

17. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k rozsudku krajského súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K rozsudku najvyššieho súdu

18. V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva podľa ústavy, ako aj práva podľa dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

19. Ústavný súd teda skúmal, či sťažovateľ mal, resp. stále má k dispozícii účinný opravný prostriedok alebo iný právny prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru účinne poskytuje a na použitie ktorého je oprávnený podľa osobitných predpisov. Ako to už z obsahu sťažnosti

vyplývalo, sťažovateľ podal proti rozsudku najvyššieho súdu dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom podľa zistenia ústavného súdu je konanie dosiaľ vedené na krajskom súde pod sp. zn. 3 Cbm 61/2004 (vec ešte nebola predložená najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu pre účely rozhodnutia o dovolaní, pozn.), t. j. o ktorom dosiaľ najvyšší súd ako dovolací súd nerozhodol.

20. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na svoj ustálený právny názor (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorého vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou (v prípade sťažovateľa podania dovolania), ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmaval najvyšší súd, ako aj ústavný súd.

21. Zo skutočnosti, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu dovolanie, vyplýva, že sťažnosť je ústavnému súdu podaná predčasne, keďže existuje iný orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorý je oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa. Posudzujúc danú časť sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že prijatím danej sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne dva orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (m. m. II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011).

22. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní uplatnením zásady *ratione temporis* odmietol sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

23. O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie rozsudku krajského súdu, ako aj zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci na nové

konanie a rozhodnutie a náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2017